SENTINELA

ANUL IV, Nr. 27
4 Iulie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62

1 IULIE 1942 — 1 IULIE 1943

Acum un an, în urma asalturilor vijelioase ale trupelor româno-germane, Sevastopolul a căzut după 25 de zile dela începerea atacului. Pe ruinele faimoasei cetăți s'a înălțat tricolorul românesc alături de steagul german, arătând lumei că frăția de arme dintre cele două popoare viteze va duce la înfrângerea definitivă a bolșevismului. Astăzi, după un an dela această răsunătoare izbândă, luptăm cu aceeași îndârjire alături de bravii camarazi germani, deplini încredințați că numai astfel vom salva Patria și creștinătatea de primejdia bolșevică și vom ajunge pe baza eroismului și jertfelor aduse la împlinirea sfintelor noastre drepturi.

„SENTINELA"

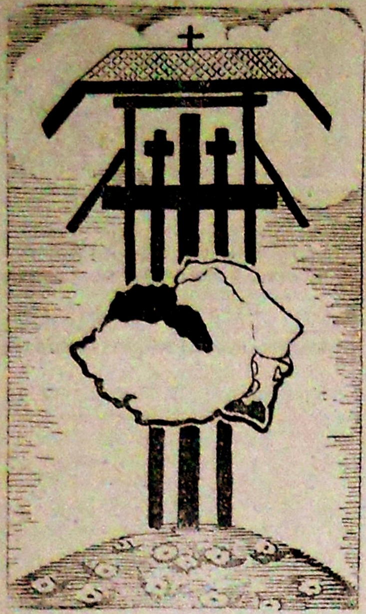

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovaire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

UN MESAJ

Ziariștii români au vizitat la Viena spitalele în care sunt îngrijiți ostașii români răniți.

Alteța Sa Imperială Arhiducesa Ileana de Austria Domniță a României a ținut să onoreze cu înalta sa prezență festivalul ce s'a desfășurat.

Cu acest prilej s'a dat cetire următoarei scrisori a d-lui Mihai Antonescu adresată răniților români:

„Bravii mei dragi, folosesc plecarea la Viena a ziariștilor, care însuflețesc cu scrisul lor zilnic crezul național și dreapta noastră luptă, pentru ca să-i rog să vă citească pentru mine acest gând de grije pentru voi, bravii noștri răniți.

Vă exprim toată recunoștința noastră a tuturor, pentru că prin lupta voastră Neamul și-a recâștigat dreptul de a vorbi cu mândrie de soarta românească și de misiunea noastră izbăvitoare în răsăritul tuturor încercărilor europene.

Alături de ostașii germani, lângă care vă găsiți astăzi legați ca pe câmpul de luptă pe patul tămăduirii, voi ați dus o luptă pentru granițele Neamului nostru, pentru dreptate și pentru Cruce.

Prin lupta și numai prin încercările și suferințele voastre, voi ați ferit Neamul de suferințe și mai mari.

De aceea suferința și încercarea voastră sunt daruri pe care le-ați făcut viitorului românesc.

Vă găsiți departe de noi.

Vă găsiți în Viena, unde altă dată Mihai Viteazul s'a dus să încerce a lămuri Impăratului German rostul Poporului Român în răsărit și să zugrăvească nevoile unirii lui întregi, pentrucă numai o Românie întreagă și puternică poate să împlinească sensul istoric pe care ni l-a dat Dumnezeu în Arcul Carpaților, la Dunăre și Marea Neagră.

Și el a trecut prin suferințe și încercări crunte și viața lui însuși și-a dat-o pentru ca să pecetluiască cu sângele lui dreptul la unire a românilor de pretutindeni.

De aceea, aș vrea ca acolo departe, să simțiți o mână de frate, care vă mângâie fruntea voastră de viteji în ceasurile suferinței celei mai grele, pentru ca apoi să vă strâng bărbătește mâna voastră cu care ați purtat armele vitejiei pentru gloria românească"

Un an dela căderea Sevastopolului

A trecut un an de când ne-a sosit vestea căderii celei mai grozave cetăți din lume. De aproape 30 de zile biruințele româno-germane, smulgând din mâinile bolșevicilor metru cu metru din împrejurimile stâncoase ale Sevastopolului, răscoleau în sufletele intregei nații românești tresăririle mândriei ei de a fi de un sânge cu eroii legendari.

Dealul Capela, care a însemnat pentru vânătorii noștri de munte culmea jertfei, iar pentru bolșevici o înfrângere fără precedent, va rămâne în amintirea generațiilor luptătoare ale armatei române pildă de virtute ostășească, care nu se frânge nici în fața celei mai îndrăcite apărări. Valuri după valuri s'au ridicat la atac flăcăii noștri în gurile infernale ale tunurilor sovietice, până când, în sfârșit, Dealul Capela a căzut. Dar pentru fiecare vale și delușor din jurul Sevastopolului a trebuit să se dea câte o luptă.

Numele Diviziei de Munte române care a luptat acolo va rămâne pentru veșnicie legat de vestitul masiv al Bastionului II, și cât timp va dăinui pe aceste meleaguri poporul român, se va vorbi cu nețărmurită admirație despre vitejia legendară a acestei Divizii. Pionierii și infanteriștii smulg din mâinile bolșevicilor în miezul nopții de 26 spre 27 Iunie, fortificația Hugel și cu ea ultimele cazemate din centura exterioară de apărare care mai stăruiau la inamic.

In noaptea următoare, vitejii noștri, cot la cot cu camarazii lor germani, fără niciun pic de odihnă, încep asaltul asupra centurii interioare. Prin surprindere, Diviziile românești cuceresc toate înălțimile Sapungora (Vest Cernaia), după ce în intuneric opac depășesc golful Severnaja.

Dela Novo-Șuli, Divizia de Munte atacă spre Sud de Inkerman. La 30 Iunie soarta cetății blestemate era pecetluită. Tot noaptea la orele 3 se deslănțuie prăpădul asupra portului Balaklava, pentru ca la amiază primele elemente române și germane să pătrundă în Sevastopol. Portul acesta, din care trufia bolșevică își făcuse un punct de rezistență și de mândrie, era un câmp nesfârșit de ruine. Incăpățânarea moscovită căzuse strivită sub pumnul necruțător al artileriei super grele germane, sub ploaia Stukas-urilor germane și baioneta celei mai viteze infanterii care a asediat vreodată Sevastopolul — infanteria română

Ca un al doilea Pompeiu, care însă, în loc de lavă se sfărâma înecat sub proiectile care aruncau în aer străzi întregi, Sevastopolul era acum numai amintirea unei metropole.

Și firul amintirilor se deapănă mereu.

A căzut Sevastopolul și cu căderea lui s'au deschis porțile ofensivei noastre de vară. Eroi care și-au frânt tinerețea și elanul pe stâncile din jurul Sevastopolului au deschis aripi camarazilor rămași în urmă pentru sborul spre crestele Caucazilor și spre apele domoale ale Volgei. Sângele lor a închegat stâlpii de granit ai victoriei de care ne apropiem cu fiecare zi ce trece.

Moartea lor a nemurit pentru veșnicie vitejia românească în amintirea lumii întregi, iar Țara se închină cu smerenie în fața moaștelor de eroi care i-au ridicat din umilință mândria și i-au dat siguranța drepturilor sale.

Cu chipurile lor de Arhangheli în suflet, mergem mai departe pe drumul vitejiei lor și nu vom odihni o clipă până nu vom răpune balaurul bolșevic, înfrepiând toate hotarele rupte de trufiile mongole.

Victoria e cu noi! Căci un Neam care are asemenea fii nu poate să fie decât victorios.

S.

SCRISOARE MAREȘALULUI

Doi ani s'au dus deatunecea, Mareșale.
Cu glas de tunet când ai poruncit:
— „Ostași, cu spada 'n mână treceți Prutul
Și frângeți lanț păgân din Răsărit!...
Noi am pornit în iureș de isbândă
Spre Nistru și-am trecut de unda lui
Am dus stindardul Țării, Mareșale,
Pe Don..., pe culmea Caucazului!...
Doi ani de lupte grele și de glorii
Cu-acest păgân etern din Răsărit
Și dacă ne-au căzut flăcăi din rânduri,
Acum ni-e brațul mult mai oțelit!...
Pășim cu mâna strânsă tot pe spadă
'Nainte, când se'ncepe noul an;
Iți sunt vulturii gata, Mareșale
Și stau în așteptare pe Cuban.
Ne-om duce mai departe, mai departe,
De-or fi și cruci pe 'ntinsul blestemat...
Dușmanul secular să-l sfărâmăm deapururi,
Așa ne-ai poruncit când am plecat!...
Și când n'or mai râvni din zarea asta,
Hotar străbun și petec de moșie..
Ordonă atunci și munți în altă parte,
De-o fi să-i prăvălim din temelie!...
Ne-om înturna la urmă spre căminuri,
Acolo'n risipitele cătune...
La luptă ne-ai chemat în răsărituri
Să revenim la plug din... „soare-apune".

Plut. ad-ție VICTOR GH. BĂLĂNESCU

OMAGIUL BISERICII PENTRU M. S. REGELE

Cu prilejul vizitei făcute de M. S. Regele Mihai I, în ziua de 22 Iunie, la Arad, unde a asistat la Te-Deumul ce s'a oficiat pentru cinstirea eroilor Neamului, P. S. S. Episcop dr. Andrei Magieru a rostit în catedrala orașului o frumoasă cuvântare, în care a spus:

Majestate,

Sufletul românesc dela această frontieră este cuprins de o deosebită bucurie astăzi, când avem primul prilej de a vedea în mijlocul nostru pe Majestatea Voastră, care întruchipați Patria cu toate idealurile ei.

Simțim, atât în prezența de azi a Majestății Voastre aici, precum și în așezarea la Săvârșin, iubirea și ocrotirea părintească față de frontiera de Vest a țării. Cu o mână îmbrățișați frontiera de Vest, iar cu cealaltă cuprindeți frontiera de Est, unde soldatul român cu eroismul său legendar scrie acum epopeea neamului. Inima țării bate azi aici, de unde trimitem rugăciunile noastre ca o armă nebiruită către cei ce luptă pe frontul de Est

Noi trăim din credință, pentrucă „Credința este adeverirea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute" (Evrei, 11, v. 1). Iar credința noastră neclintită în biruință izvorăște din mistica zilei de 6 Septemvrie 1940. In cărțile bisericești, unde aflăm consemnate întâmplările creștine din fiecare zi a lunii, stă scris că în ziua de 6 Septemvrie în biserica creștină din orașul Colose (Asia Mică) se petreceau multe minuni, din care pricină păgânii de acolo pizmuiau biserica și pe conducătorul ei Arhip. Ca să șteargă de pe pământ urma bisericii, păgânii au prăvălit o stâncă mare în albia râului ce curgea în apropierea bisericii, cu scopul ca să abată cursul apei asupra bisericii. Dar iată că în clipa primejdiei a apărut Arhanghelul Mihail, patronul acelei biserici, a despicat cu sabia stânca în două făcând scurgere apei (Mineiul din 6 Septemvrie).

Nu este nevoie să tâlcuim în amănunte coincidența dintre această întâmplare și situația din țara noastră la 6 Septemvrie 1940, căci Maiestatea Voastră ați ocupat Tronul României. Noi credem în misiunea divină a Maiestății Voastre și că sunteți, pentru noi, Arhanghelul Mihail care despică stânca în două

Noi, cei dela hotarul de Vest, — hotar care sângerează încă din pricina amputării, — trăim din mistica zilei de 6 Septemvrie 1940, în care vedem sfârșitul încercărilor. Legăm această dată de cea a Duminecii din 22 Iunie 1941, — zi de înviere pentru creștini, — când lespedea de mormânt ni s'a luat de pe suflete. Prăznuim aniversarea de azi a războiului nostru sfânt cu aceiași elan și încredere nesdruncinată în biruință, ca acum doi ani. Intre noi și cei dela acest hotar nu este nicio defecțiune sufletească

Așternem în calea Maiestății Voastre inimile noastre, aducându-Vă cel mai profund omagiu și rugăm pe Dumnezeu cel atotputernic să Vă călăuzească pașii ca să puteți patrona marea Inviere a Țării, care se apropie cu pași repezi. Să trăiți la mulți și glorioși ani Maiestate.

1 Iulie 1942: căderea Sevastopolului

Acum un an, în ziua de 1 Iulie 1942, o ştire răsunătoare alerga mai iute decât gândul, undele văzduhului prinseră a glăsui în aparatele de radio, telegramele se încrucişau pe cuprinsul pământului:

— „A căzut Sevastopolul!".

Vestea, deşi era aşteptată din zi în zi, cu deplină încredere în succesul soldaţilor noştri, a făcut totuşi să tresară inimile româneşti de nespusă mândrie şi recunoştinţă faţă de bravii apărători ai Patriei.

Ce simplu, ce emoţionant începea telegrama Feldmareşalului Manstein către Mareşalul Ion Antonescu:

„Vă raportez căderea Sevastopolului".

In cuprinsul ei, bravul comandant german spunea în cuvinte de piatră că diviziile româneşti şi-au îndeplinit întreaga datorie, contribuind în mod esenţial la succes.

In faţa istoriei, acel care conducese trupele la victorie şi cunoştea prea bine cum s'au purtat bravii românaşi, a ţinut să înveşnicească pentru viitorime eroismul ostaşului nostru. Drapelul românesc a fluturat falnic lângă steagul german, dovedind frăţia de sânge a doua popoare, menite să stea mereu alături în Europa de mâine.

A fost Sevastopolul cetatea cea mai straşnic întărită din câte s'au pomenit până astăzi, întrecând chiar şi Singapurul.

Natura parcă înadins înzestrase acest ţărm al Mării Negre cu toate mijloacele de apărare: munţi prăpăstioşi străjuiau cetatea, iar defileurile şi alunecuşul coastelor făceau o stavilă de netrecut.

Bolşevicii măriseră vechile întăriturii pe zeci de kilometri în munţii Iaila, îngrămădind un uriaş armament modern. Ca nişte şobolani drăceşti sfredeliseră stâncile, făcând mii de cuiburi pentru armele automate; construiseră mii de cazemate din beton şi oţel şi împânziseră împrejurimile cu nenumărate reţele, şanţuri şi mine.

Dar toată această ţesătură a Satanei n'a fost în stare să oprească avântul ne-mai-pomenit al diviziilor româneşti şi germane.

Când a pornit atacul în ziua de 7 Iunie 1942, un uragan de foc s'a deslănţuit asupra viesparului blestemat, transformându-l zi şi noapte într'un vulcan.

Toate gurile de foc ale artileriei germane şi române îşi revărsară mânia Dumnezeiască asupra cetăţii, iar din cer avioanele „Stukas" în picaj desăvârşiră distrugerea, tăind răsuflarea bolşevicilor care nu mai puteau respira de norii de praf şi fumul incendiilor ce le pătrundea în vizuini.

Asalturile crâncene ale dorobanţilor şi vânătorilor de munte români, în strânsă unire cu unităţile germane, cuceriră creastă după creastă, cazemată după cazemată.

Rând pe rând au căzut forturile purtând diavoleştile nume bolşevice: marele fort „Stalin", „Maxim Gorki", „Molotov". „Lenin", etc., şi peste 3.000 de cazemate.

Sute de mii de bolşevici au căzut sub tăvălugul de foc al atacurilor româno-germane, iar celebra cetate Sevastopol, care odinioară rezistase mai bine de un an, a căzut în mâinile noastre numai în 25 de zile.

A fost o victorie într'adevăr strălucită despre care veacuri dearându-l va pomeni istoria lumii. Faimoasa cetate s'a prăbuşit în faţa iureşului ostaşilor Crucii, asa cum se va prăbuşi întreaga zidire a bolşevismului.

La Sevastopol, ca şi în atâtea alte grele izbiri de pe frontul antibolşevic, diviziile româneşti au înscris încă o pagină glorioasă despre care lumea a luat cunoştinţă cu admiraţie şi recunoştinţă.

Astăzi, la împlinirea unui an dela căderea Sevastopolului, luptând cu aceeaşi putere de jertfă alături de camarazii germani, credem în victoria finală a aliaţilor, aşa cum credem din tot sufletul în împlinirea sfintelor drepturi româneşti.

I. VALERIAN

Prin spada noastră

In piept cu soarele credinţei,
Pornim din plaiul strămoşesc
Aprinşi de focul suferinţei
Ce arde Neamul Românesc.

Noi vulturi aprigi ai moşiei
Soldaţi ai Regelui Mihai
Să facem ţara României
Ca visul sfinţilor din Rai.

Prin spada noastră
A vorbit mereu
Vocea dreptăţii
Şi a lui Dumnezeu
Iar către Soare
Ne rostim solia
E cerul, cer
Iar Ţară-România!

Noi risipim peste hotare
Năluci nebune de furtuni
Când lupta ne arată în zare
Icoana marilor minuni.

Şi'n faţa veacurilor toate
Cu glas de aur vom rosti
Pentru onoare şi dreptate
Toţi vom lupta, vom birui.

Sublt. Ion Potopiu

ARDEALUL
este sufletul României

Zilele trecute a avut loc la Facultatea de Drept din Bucureşti, solemnitatea deschiderii „Săptămânii universitare". Cu acest prilej, d-l profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a rostit o însufleţită cuvântare, între altele, spunând studenţilor ardeleni următoarele:

„Tu tineret drag, tu ai simţit după primirea cu care clocotul de sânge românesc ţi-a salutat aci prezenţa, că am avut dreptate atunci când în zidurile tale pribege, la Sibiu, am spus că ne e sfânt Ardealul.

Pentrucă Ardealul nu este o provincie sau un colţ de Ţară, Ardealul suntem noi toţi, este sufletul nostru.

Năframa Neamului în care s'au adunat lacrimile veacurilor, este plină de suferinţe pentru Ardealul nostru.

Dar aceeaşi năframă mărturiseşte că Neamul Românesc n'a trădat niciodată Ardealul.

Tu eşti o Universitate pribeagă.

Vetrele tale de ieri au fost pustiite de credinţa noastră românească, dar tu Universitate pribeagă, tu nu trebue să uiţi că sbuciumul veacurilor a făcut ca cei mai mari cărturari ai Ardealului şi toţi luptătorii pentru dreptatea ardeleană să fie, când nu pribegi, martiri.

Nu uita că Gheorghe Şincai şi-a purtat în sacul pribegiei lui până pe drumurile Romei cronica Neamului nostru;

Nu uita sbuciumul şi suferinţele pribege ale slujitorilor bisericii Transilvaniei;

Nu uita că toţi luptătorii Ardealului de altădată, fie că au plecat cu cartea în mână, ca Gheorghe Lazăr, fie că au plecat cu sufletul plin de vnerul Oltului şi al pătimirii noastre, ca poetul unităţii româneşti, fie că au venit aci pentru ca să apere credinţa naţională, toţi din totdeauna nu s'au cutremurat de încercările pribegiei.

De aceea, tu să-ţi împietreşti puterea în încredere, ca să aştepţi ceasul dreptăţii şi să urmezi sfatul destinului, care cere muncă şi luptă, pentru ca să împlineşti crezul generaţiei tale şi al tuturor Românilor.

Ştiu, te-ai adunat aci ca să resfiri din bucuria tinereţii tale, floarea Neamului şi să însoreşti în ceasurile acestea grele miezul vieţii româneşti, Capitala noastră.

Aştepţi dela mine mai curând cuvinte de iubire şi îndemnuri luminate de bucurie

Dar ţie, tineret drag, ţie, singura bucurie pe care mi-a dat-o viaţa, aşi vrea să-ţi spun crezul meu de român şi nădejdea toată pe care o am în înfăptuirile tale răzbunătoare".

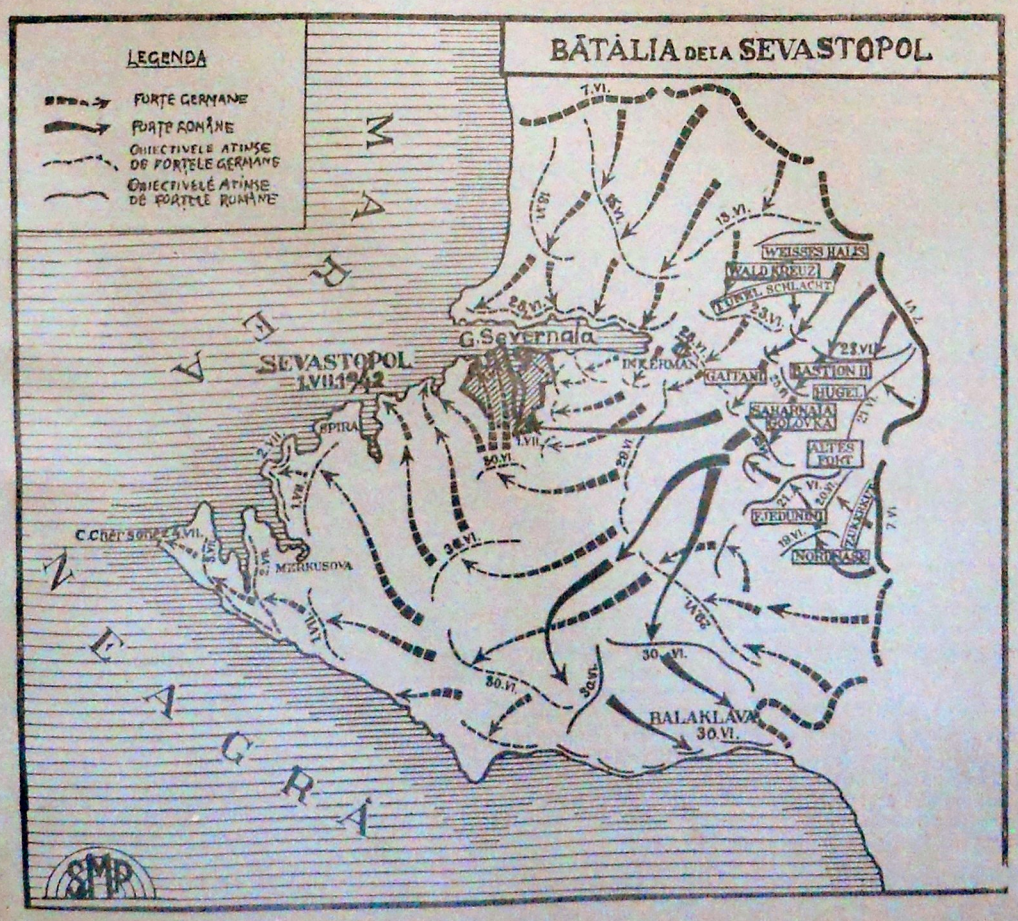

La Sevastopol, Iunie 1942, ostașii români cuceresc pozițiile fortificate

Deschiderea drumului spre Bastionul II

In ziua de 25 Iunie 1942, batalionul III dintr'un regiment de infanterie își deschide drum de biruință spre inima puternicii cetăți: Sevastopolul.

Bastionul II, pivotul acestei formidabile fortărețe, trebue să cadă. Răbdarea noastră se depănase destul pe ghemul așteptării. Odată primit ordinul de pornire la atac, un freamăt de satisfacție străbate brazii rândurilor noastre, ca o adiere răcoritoare în miez de vară. Acoperiți în fața inamicului de o creastă împădurită, așteptam de după ea comanda: „Inainte!“

Rușii, ascunși în cazematele săpate în granitul stâncilor și camuflați de pădurea seculară, presimt sfârșitul rezistenței lor.

De aceea, la orele 2 după masă încep să tragă cu brandt-uri și artilerie asupra bazei noastre de plecare la atac. Comandantul companiei 10-a cpt. Kolasovts cade rănit. La comanda companiei trece imediat sublt. Pârvulescu Luca. Mic de statură, dar inimos și plin de curaj, sublt. Pârvulescu Luca își pregătește oamenii pentru clipa ce va deveni istorică.

La orele 3 după masă, cu precizie de ceasornic, totul este gata și atacul se deslănțue cu elan, cu fulgere în priviri, înzecite de trăsnetele armelor.

In fruntea companiei sublt. Pârvulescu Luca depășește creasta ce continuă să fie bătută de inamic cu toate armele sale. Ajuns în vale, focul dușman devine înspăimântător. Aci, în vale, în clocotul obuzelor, inimosul comandant își oprește compania spre a-și îmbărbăta oamenii arătându-le granitica voință românească de a învinge totul pentru atingerea obiectivului: Bastionul II. Imediat, pe fața lor se vede încrederea în comandant, gata de a-l urma orbește. A doua formă de teren, complet împădurită, este trecută cu un iureș de nedescris. Comandantul este înainte cu telefonul în mână, informând tot timpul pe comandantul batalionului de situația companiei.

După eforturi grele se ajunge la drumul ce șerpuește pe firul văii T.

Compania bravului sublocotenent Pârvulescu Luca se află singură, celelalte se opriseră pe prima creastă din cauza focului inamic.

După strângerea în mână a companiei pe firul văii, copleșit de căldura dogoritoare a soarelui de Iunie, și după o scurtă orientare sublt. Pârvulescu Luca, cu desăvârșită încredere în ostașii săi bravi, ordonă urcarea pantei. E o adevărată îndrăzneală. Totuși, băieții urcă în genunchi, în mâini, târâși ca șerpii, panta ce are o înclinație de 45 grade.

Sus, pe creasta însorită, hoardele roșii stau cuibărite ca fiarele în cazemate bine camuflate așteptând cu gurile armelor căscate prada lor în ostașii sublt. Pârvulescu Luca.

La un moment dat, când nimeni nu se aștepta, văzduhul este străbătut de rafalele armelor automate inamice. Ecoul iadului de foc este dus până departe de pădurea seculară. Sub ploaia de gloanțe și mai ales de grenade, compania este nevoită să se oprească. Glasul comandantului se aude mereu. Comandă și îmbărbătează ostașii. Deși avem mulți răniți, ordonă o nouă înaintare, dar fără rezultat, din cauza focului aruncat prin ferestrele cazematelor.

— Voiu pune mâna cu orice preț pe această înălțime! Doar mi-am făcut un punct de onoare din luptă, domnule maior! raportează la telefon bravul ofițer.

— Am toată încrederea în tine, Luca! răspunde maiorul.

La orele 11 din noapte, când luna se ridicase sus în seninul cerului, se încearcă pentru a treia oară depășirea crestei. Insă înaintarea este oprită de focul ucigător al cazematelor dușmane, aruncat fără încetare asupra ostașilor companiei 10-a. Rândurile lor se împuținează, dar la cei rămași, strânși în jurul comandantului, încrederea crește, văzându-l în mijlocul lor, plin de curaj și încredere, auzindu-i glasul blând și hotărîrea năprasnică de dac neînfricat.

In fața situației critice, tânărul sublocotenent, comandant de companie, raportează la telefon:

— Cazematele dușmane mă împiedecă. Pentru moment mă opresc unde mă găsesc. Voiu încerca o infiltrare pe la dreapta. Plec personal la recunoaștere!

Comandantul pornește la recunoaștere, înarmat cu grenade și însoțit de caporalul Șerbănescu Sever și soldatul Badu Vasile. Recunoașterea este executată cu pricepere și curaj, în ciuda enervării dușmanului. După o oră de lipsă, o oră lungă și chinuitoare pentru ostașii ce-și așteaptă comandantul iubit, acesta se întoarce cu date precise asupra sistemului de cazemate inamice. Intre timp, batalionul îi trimisese două grupe de șoc... din compania pionieri.

La ora 2 din noapte, când zorii zilei încep să mijească în Rusia răsăriteană, sublt. Pârvulescu Luca, luând comanda grupelor de șoc și în fruntea plotonului de asalt al companiei, pornește la atac pe direcția recunoscută.

Sub acțiunea aruncătoarelor de flăcări și sub perdeaua de fum a lumânărilor fumigene, asaltează rând pe rând cazematele din calea sa. La fiecare izbire și prăbușire a puternicelor întărituri, pădurea este străbătută de un „Ura“ năvalnic al plotonului de asalt. Inamicul surprins părăsește fortificațiile și primește lupta corp la corp. Dar îndată renunță la ea neputând suporta loviturile voinicești ale ostașilor noștri.

Compania întreagă depășește apoi creasta și continuă urmărirea inamicului care fuge buimăcit.

Compania a 10-a pune stăpânire pe înălțimea dintre cele două ramuri ale văii T.

Vestea că celebra poziție a bolșevicilor a fost străpunsă ajunge departe, revărsându-se ca un tonic binefăcător peste sufletele tuturor.

Serg. t. r. PETRE VIDU-BOENGIU

Crucea simbol pentru învățătorul erou

DIONISIE AXENTE

In comuna Araci a județului Brașov, de la marginea căreea astăzi, în fiecare dimineață și seară, Românii își salută în lacrimi pe frații rămași la ogoarele și casele lor, la o palmă de loc depărtare, sub stăpânirea vremelnică a străinului, în ziua cincizecimei s'a sfințit o modestă cruce de piatră, așezată în fața școlii satului. Dar simbolul acestei sfinte cruci este mare.

Aci, în locul unde s'a rupt pământul sfânt al țării, iar durerea despărțirii Românilor de Români crește din zi în zi tot mai mare și cere restabilirea dreptății, prin dania Așezământului Național pentru cultul eroilor s'a ridicat o cruce în amintirea învățătorului satului, Axente Dionisie, căzut eroic în luptele năpraznice duse în răsărit de întreg neamul românesc, în contra celui mai groaznic dușman al țării noastre, ca și al întregii așezări europene.

Il văd, falnic locotenent, trecând spre regimentul său. „Merg, în numele fraților mei ardeleni, să lupt în răsărit, pentru tot ce avem noi de făcut și în apus“. Așa i-a fost salutul la plecare, lăsând în urma sa mireasma sănătoasă a credinții în viitorul neamului.

Falnicii țărani ai satului Araci, care au jertfit până acum încă un învățător și aproape 20 de feciori, bravi soldați, pentru dreptatea cea sfântă și mare a neamului, în portul lor românesc, tradițional, cu ochii plini de dârzenia străbună, acea dârzenie ce i-a ținut atâtea veacuri în furtunile și vifornițele prin care au trecut, cu severitatea și marea hotărîre a clipei grele ce s'a abătut din nou peste țară, întipărită pe fețele lor masive de Daco-Romani, veșnic stăpânitori ai plaiurilor acelea ardelenești și românești, s'au strâns în jurul crucii, cu preoții în fruntea lor, pentru a-și consfinți hotărîrea, închinându-se amintirii acelui luminător al satului, învățătorul erou Dionisie Axente.

Pentru a ști cine a fost și ce a făcut acest dascăl, să ascultăm cuvântul notarului satului:

— Acum doi ani, într'o zi frumoasă de Iunie, directorul școlii din Araci, locotenentul în rezervă Dionisie Axente, își lua rămas bun dela școlari și sub privirile înlăcrămate ale soției și celor trei copii dragi, ale părinților, fraților, rudelor și cunoscuților, a plecat la unitate, chemat de glasul sfânt al Patriei, pe care o iubia mai presus de orice.

Noaptea de 21/22 Iunie 1941 îl găsea pe poziție, alături de camarazii săi, la hotarul vremelnic din răsărit. Si când glasul Mareșalului desrobitor a ordonat trecerea Prutului, unitatea locotenentului Axente Dionisie a fost printre primele care a sfărâmat rezistența inamică și a înfipt tricolorul românesc în pământul însângerat al Moldovei.

Luând parte la luptele de desrobire, a avut marea satisfacție de a trece Nistrul împreună cu armata biruitoare a Mareșalului și de a vedea liberate de jugul bolșevic plaiurile strămoșești ale bătrânei Moldove.

Dar în ziua de 14 Septemvrie 1941, după trei luni de neîntrecută vitejie, în fața fortăreței Dalnic, lângă Odesa, un glonte dușman i-a curmat vieața tânără trecându-l printre eroii neamului.

Işi făcuse datoria până la capăt; când interesele Patriei erau în joc, nu știa decât să meargă înainte și nimeni n'a putut să treacă peste pământul apărat de el, decât atunci când a trecut peste trupul lui neînsuflețit.

A fost înmormântat la margine de țară, pentru a sta deapururea strajă la răsărit, fortificând împreună cu camarazii lui, hotar de morminte peste care nimeni nu va mai putea trece.

Patria recunoscătoare l-a înnălțat la gradul de căpitan — post mortem, — iar Așezământul Național pentru Cultul Eroilor din bunăvoința d-lui colonel Macarovici, a ținut să dea o primă satisfacție familiei îndoliate, imortalizând memoria acestui scump erou, prin trimiterea unui mormânt simbolic, care se sfințește astăzi în fața școlii clădită de el, unde atâtea rânduri de elevi au luat lumină din lumina lui și unde timp de 16 ani a răsunat glasul lui de educator și apostol.

Făcând excepție de jertfa supremă prin care s'a dăruit Patriei, acest erou, pentru nimeni n'a lucrat mai mult decât pentru cei din comuna lui; nimeni nu l-a putut aprecia mai mult decât consătenii lui și nimeni nu-l poate regreta mai mult decât noi. Tot ce s'a realizat aci în ultimele două decenii, poartă pecetea sufletului lui nobil, de educator, organizator și îndrumător.

Exemplu de vrednicie, de muncă și corectitudine în timp de pace, dascălul Dionisie Axente trebuia să fie pildă de jertfă în timp de războiu. Și cu moartea lui ne-a dat cel mai înalt exemplu de patriotism.

Prețuia atât de mult glia strămoșească în care zac comorile spirituale și materiale ale neamului și a luptat pentru a goni dușmanul bolșevic, cât mai departe de această glie. A luptat și a căzut ca un erou, pe câmpiile blestemate ale Rusiei, pentru fericirea noastră și pentru viitorul neamului. Acesta a fost sensul vieții, luptei și jertfei învățătorului Dionisie.

De azi înainte, eroul căpitan Dionisie Axente străjuește această școală și crucea lui de martir va fi pildă de sacrificiu, exemplu de muncă, de cinste și patriotism, pentru toate generațiile.

De dincolo de mormânt, glasul de apostol al directorului Dionisie ne poruncește să fim români ca el, să ne facem datoria ca el, pentrucă numai astfel vom putea păstra glia strămoșească cu toate comorile ei și numai așa îi vom putea păstra recunoștința deplină.

Au venit să se inchine în fața acestui sfânt simbol și elevii Colegiului „Mareșal Ion Antonescu“ din Brașov, acei copii ai eroilor căzuți pe câmpul de luptă, luați sub oblăduirea țării prin îngrijirea marelui Conducător de Țară, de oaste și destine românești, Mareșalul Ion Antonescu. Imnul cântat de acești copii, părea mireasmă a recunoștinței, înălțată din cădelnița sufletului lor, care arde în dorința de a fi și ei bravii ostași de mâine ai Patriei pentru a lăsa la rându le, viitorimei, același sfânt patrimoniu de fapte și virtuți.

Jertfa directorului școlar din Araci lucrează adânc în sufletele și inimile fiilor Ardealului, adăugând și sporind acea forță morală, care este a întregului neam, zămislită din atâtea și atâtea jertfe și dureri, pentru un singur lucru sfânt: dreptatea românească.

Și această forță morală își are temeiul în cele trei mari virtuți ale neamului nostru: credința străbună, iubirea de glie până la jertfă supremă și ascultare și dragoste față de Conducător, față de Rege.

Frați Români ai satului Araci, jertfa voastră sfântă, a noastră a tuturora, nu poate să fie decât temelia de granit a României întregite de mâine. Crucile eroilor noștri, sunt făcliile dumnezeești ale marei sărbători pe care o vedem cum se apropie. Și atunci, la marea împlinire a dreptății vor veni lângă noi umbrele marilor eroi, iar Arăcenii își vor vedea din nou în fruntea lor lumina aceluia care a fost și dascăl și erou, Dionisie Axente, și sărbătoarea va fi mare, frumoasă și veșnică, ca însăși dreptatea cea cerească.

Locot.-colonel N. VLADULESCU

Amintiri dela căderea Sevastopolului 1942

Începuse să plouă. O ploaie lină, dar totuşi deasă, care cădea peste arşiţa pământului reavănă şi stămpărătoare.

Acum maşinile care goneau în toate părţile nu mai ridicau nouri grei de praf, care te învăluia în albeaţa lor din creştet până în tălpi.

Atâta vreme cât nu dădurăm în şoseaua principală, întâlnirăm aceleaşi cadavre de bolşevici, de care nu te puteai apropia, căci, dealungul şoselei, sute de tăbliţe indicau un tărâm peste care piciorul omenesc nu poate trece, de oarece împărăţia care se întinde la dreapta şi la stânga noastră, este o împărăţie neagră, de moarte. „Achtung, minen!“, strigau parcă ele şi te'nfiorai în mijlocul lor, ca şi cum trăiai aevea nu ştiu ce poveste crâncenă.

Zărisem, însă, deodată un lanţ de oameni, umăr lângă umăr, porniţi într'un târâş de reptilă, pipăind centimetru cu centimetru terenul, cu ochii ficşi, ca de miraj, în vârful bastonului cu care sondau în toate părţile. Era o echipă de pionieri care demina.

Dar când ne apropiem de cel din urmă deal al Sevastopolului, după ce lăsasem în urmă „Capela“, împărăţia aceasta de moarte domnea rece şi neclintită.

Una după alta, din pieptul dâmbului, cazematele svârlite în aer, pământul, dealungul şi dealatul, răscolit adânc de bombe, copaci smulşi din rădăcini ori retezaţi ca de fierestrău, cai şi oameni încremeniţi de-apururi în şanţuri, ori pe marginile lor, spânzuraţi în ramurile arborilor, bucăţi, în svârlirea exploziilor de mine, ruşi toţi, prinşi în panică, trecând peste minele de ei puse, arme şi muniţie, măşti, foi de cort. efecte, sârme de transmisiuni, firele telefoanelor, încolăcite în jurul lespezilor de beton, aruncate din forturi, o privelişte de iad.

Dealungul şoselei, în gropile stâncilor, care tivesc toate dealurile, o mulţime de femei şi copii împânzesc toate întrările.

Ies din funduri şi parcă liniştea care a coborît dintr'odată peste această nevinovată şi ispăşitoare lume, năuceşte şi uimeşte sufletele, ca nu ştiu ce minune.

Foamea le-a supt la toţi obrajii, vlăguindu-i. In paloarea chipurilor, numai ochii mai lucesc, ochi de spaimă şi de febră.

Dar primejdia a trecut şi în jurul lor întâlnesc numai figuri senine, prietenești, oameni care întind mână salvatoare.

Serviciile noastre care sunt ca întotdeauna prompte, au mai întâi grije de acești desmoșteniți și cel dintâi lucru pe care-l fac este alimentația.

Intrăm în Sevastopol. Cetate de uriaşe visuri pentru naufragiaţii Kremlinului. Pe unde odată au fost aşezări omeneşti, sunt acum numai grămezi de moloz.

Strada duce direct spre golf, apoi trece dealungul lui până în partea de vest. Oraşul e zidit în jurul acestui golf, pe vârfurile unui deal, în formă de potcoavă, care-şi termină vârfurile în Mare.

Coborîm golful. Propriu zis, ne aflăm într'una din periferii, căci centrul e dincolo, pe cealaltă muche a potcoavei, unde e şi portul.

Urcăm acum spre centru. Iată, aici a fost palatul comisarilor; dincolo, opera şi teatrul, iar mai încolo alte instituţii, din care n'au mai rămas decât urme.

Mergem în port. Pontoanele tremură. Suntem treziţi de izbiturile unui ciocan, care prinde să răsune în apropierea noastră, cu ciudă, parcă.

Intoarcem capul. Lângă noi cineva trudeşte la dărâmarea statuii lui Stalin.

E un civil, un ciolovec, care nu se lasă până n'o vede dărâmată. Când cade, rostogolită în apă, colonelul M. spune:

— „Priviţi!... Aşa se prăbuşesc toţi idolii!“...

Intâlnim pe urmă o catedrală. O catedrală din care printr'o minune au mai rămas trei pereţi şi cupola. Interiorul e însă gol, semn că locaşul a fost cu totul pentru altceva utilizat de comuniști.

Lângă ea, în mijlocul străzii, ca o imensă căscătură, groapa unei bombe Stukas, cu un diametru de 7—8 metri şi cu o adâncime de cel puţin cinci metri.

Betonul străzii e plesnit pe o întindere de 15 metri, iar plopii de pe margini, patru sau cinci, sunt smulşi din rădăcini.

Aerul devine din ce în ce mai greu de respirat. Bănuim sub dărâmături putreziciuni. Apoi adierile care bat dinspre câmpurile semănate cu stârvuri bolşevice, încarcă atmosfera de mirosuri pestilenţiale.

Unde şi unde câte o pisică trece pe furiş strada, ocoleşte lespezile de ciment şi se afundă în ascunzători. Mirosul o atrage... Câinii însă, pe câţi îi întâlnim, stau trişti şi aiuriţi în loc. Dau din coadă după fiecare om şi caută să lege prietenie... Dar mirosul insuportabil creşte cu cât ne apropiem de periferia dinspre Sud, unde inamicul a încercat retragerea.

Aici, pe colina asta, el a fost urmărit pas cu pas şi complet nimicit.

Dealungul şoselei care vine de undeva, dinspre Balaklava, tancuri incendiate, lovite în plin, maşini, din care au rămas doar scheletele, o lume neagră de morţi. Fulgerul i-a găsit pe toţi în goană. Zac cu faţa în praful drumului.

Facem înconjurul oraşului. Nu al oraşului, pentrucă Sevastopolul e acum un vast cimitir, înconjurăm portul până în cealaltă parte, unde pământul se termină într'un mic podiş.

Lăsăm în urmă întreaga baterie de tunuri părăsite acolo de ruşi şi coborîm pe sub coama unui deal, din pieptul căruia ne pândesc zeci de uşi ferecate, intrările subteranelor în care sunt instalate depozitele de muniţii.

Şi aici, ca pretutindeni, aceleaşi cadavre, aceeaşi năruire şi acelaşi aer putred.

Dar unde e puhoiul de bolşevici care a fost vânzolit aci, în capătul de piept al Crimeei?... Unde e?... Căci drumul mării a fost tăiat de vasele noastre, iar din strânsura braţului de fier n'a putut scăpa nimeni.

Intrebarea îşi găseşte răspunsul în chiar clipa în care coborîm din nou spre centru; căci, deodată, hăitaşii au dat de nişte urme care duceau în văgăuni şi-au prins acolo sbatere de fiară încolţită. Ies, rând pe rând, şiruri nesfârşite de umbre de oameni, pământul în care se zidiseră până peste creştet, îi scuipă acum afară, unul câte unul

Nu-i putem privi, Degradarea în care se găsesc toţi, îţi repugnă deadreptul. Intoarcem capul şi în timp ce lanţul lor creşte mereu, un lanţ de oameni, care nu se mai sfârşeşte, stindardele româneşti şi germane se ridică încet, undoiate de adierea brizelor.

In faţa lor, o coloană largă de viteji trece în pas de avântată defilare... Pasul lor, care bate scurt, dârz, caldarâmul, creşte cu fiecare clipă.

Dar... Aceştia sunt oamenii care au trecut spintecând în două Crimeea.

1. Svonul umple târgul, dar curând îl face să şi ardă.

2. Dacă te îngrozeşti de alarmă, de ce nu te fereşti de alarmism?

Artileria românească la Sevastopol în Iunie 1942

Maiori eroi jertfiţi glorios pe câmpul de luptă

Pare nesfârşită falanga celor ce s'au jertfit pentru Neamul şi glia românească, căci nesfârşită este setea noastră de războire cu toate acele neamuri care ne pândesc de atâta amar de vreme să ne arunce în lanţul robiei.

Răsfoind istoria atât de frământată a poporului român, găsim pagini de nepieritoare glorie, episoade de vitejie care ilustrează străduinţele şi lupta noastră de a înfrunta cu demnitate toate încercările duşmane de cutropire.

Simpli ostaşi sau capi de oşti, în faţa primejdiei, românii au luptat cot la cot, stârnind invidia duşmanului.

Războiul sfânt pe care-l ducem de doi ani împotriva vrăjmaşului de totdeauna al Neamului românesc, ne-a dat prilej istoric să ne verificăm încăodată virtuţile: tenacitatea istorică şi avântul vijelios moştenit dela romani.

In apărare sau în atac, în faţa puhoaielor duşmane, ostaşii noştri au dat dovadă că ştiu să lupte eroic, iar moartea pentru ei nu este o piedică de a-şi măsura voinicia cu duşmanii noştri atât de mulţi.

Cu ochii spre vrăjmaş, cu faţa senină şi iluminată că se pot dărui pentru a asigura perpetuarea Neamului românesc. Neam de viteji, ofiţeri şi ostaşi, se întrec pe câmpul de luptă în acte de eroism şi curaj.

Ei poartă în suflet imaginea României mari şi frumoase, ei văd în momentele supreme pe toţi care au rămas în ţară să scormonească pământul sau să facă unelte de luptă, cum lucrează în linişte şi fără grijă că revărsarea puhoaielor bolşevice se va abate peste ei.

Din rândurile acelora care cad cu conştiinţa împăcată că-şi fac datoria pentru Neam şi Ţară, desprindem numele mai multor maiori eroi, pe care-i dăm mai jos:

Stănescu Virgiliu Tulbure Emanoil, Navrea Vintilă, Nicolae E. Dumitru, Bontaş Vasile, Baicu Teodor, Grozea Aurel, Mihăilescu Constantin, Paloni Ciprian, Combare Grigore, Niculescu H. Romulus, Rizea Gheorghe, Voicu Constantin, Ionescu R. Eugeniu, Nicolescu Vintilă, Leca Alex. lt. comandor; Crăciun Nicolae, Teodorescu Constantin, Căciulă Vasile, Dumitrescu Gheorghe, Mihăilescu Grigore, Ionescu Gais P., Filip N-lae lt. comandor; Stănescu Constantin, Vârtaciu Viorel, Bânzar Petre, Ciumaşu Ioan, Lazăr Ioan, Popescu M. Sextil, Perţache I. Ioan, Pădineanu I. Gheorghe, Marasco Francisc lt. comandor; Mărcuşan Valeriu, Budescu R. Mihail, Constantinescu Vasile, Ciobanu Gheorghe, Bercescu L. Matei, Popescu D. Nicolae, Cernescu Emil, Vlădoiu Gheorghe, Chicoş Ştefan, Cosminschi Teodor, Papuc Ion, Vlădescu Marin, Tebeică N. Ştefan, Iliescu Ioan, Condorupis Nicolae.

Sunt nume pe care memoria inimilor noastre nu le va uita niciodată, sunt nume care mărturisesc sacrificiile pe care le face Neamul românesc pentru a-şi asigura un loc de cinste în noua Europă.

Majoritatea acestor eroi au fost distinşi cu înalte ordine române şi germane, ca răsplată meritată pentru faptele lor de arme şi dăruirea pe altarul Patriei.

S.

Gând fugar.

Sat micuţ rămas acolo,
Pe colinele Moldovei....
Zilnic eu te port în suflet
Şi te-adun în graiul slovei!...
Astăzi când mă duce pasul
Pe drumeaguri depărtate
Nu mai pot să uit căsuţa
Cu batiste fluturate.
Şi spre tine alerg în grabă,
Pe aripi de gând şi dor....
Unde ştiu că mă aşteaptă
O Măicuţă în pridvor!...
Poartă'n sufletul ei singur
Dor adânc, nemărginit....
De feciorul dus departe,
Dus la luptă'n Răsărit.
Intr'o zi când toţi flăcăii
I-a chemat Conducătorul,
..Lanţ vremelnic să-l sfărâme,
A plecat cu ei feciorul!..
..I-au rămas atunci măicuţei,
Stropi de rouă prinşi în geană,
Iar în sat ca să-l aştepte
O copilă cosânzeană!..
Şi de câte ori factorul,
Aducea în sat voroavă.....
Ii scria feciorul: — Maică
Nu mai am deacum zăbavă.
O să vin la voi acolo,
Căci mă chiamă în urmă anii,
Să port coasa în firul ierbii
Pe ogor să-mi duc plăvanii.
Am plecat spre răsărituri
Şi-am învins până departe,
Pe colinele Moldovei,
Mă întorc din altă parte!
Căci mai am în alte locuri,
Alte brazde vechi, străbune....
Să-mi aştepţi sosirea maică,
Dinspre soarele apune.
Sînt cum tot mai mult spre tine,
Prinde gândul să mă poarte...
Să-ţi aduc cu mine visul
Sat micuţ, rămas departe.

V. B.

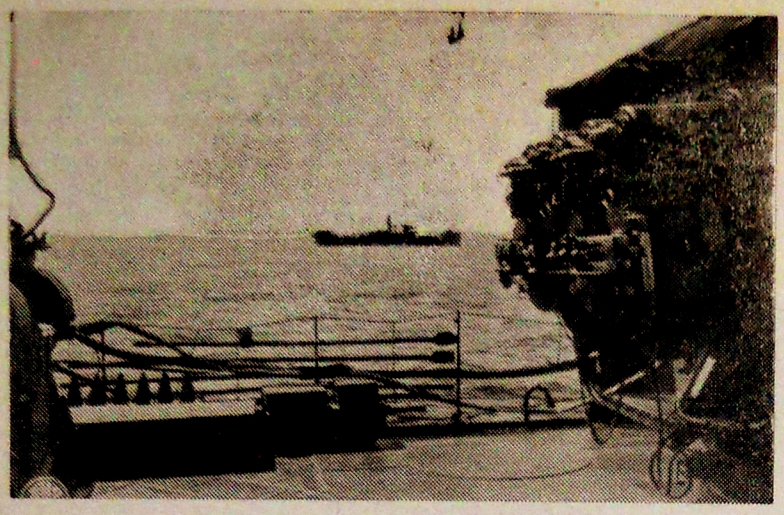

Nave de războiu românești escortează un convoi în apele Mării Negre

Explicațiuni în legătură cu obiectele explozibile aruncate de aviația inamică

— Aviația inamică, în incursiunile făcute pe Continentul European, și-a îndreptat cea mai mare parte a atacurilor ei asupra populației civile și a clădirilor care nu reprezintă obiective militare. Aviatorii inamici, în setea lor de barbarie, au folosit curiozitatea femeilor și copiilor, aruncând pretutindeni unde au sburat diferite obiecte mici, atrăgătoare, ca: tocuri, creioane, muzicuțe, țigarete, sticle, baloane, obiecte în formă cilindrică asemănătoare lămpilor de buzunar, tuburi de forma acelora în care se vinde rouge de buze, cutii mici sclipitoare asemănătoare celor pentru bomboane, cutii de pudră și diferite alte obiecte sub formă de jucării. Toate acestea fiind împrăștiate pe câmp, în orașe pe străzi, în sate, în apropierea școalelor, spitalelor, făceau impresie prin asemănarea lor cu obiecte veritabile și jucării, dar ridicate imediat ce au fost prinse în mână, au făcut explozie fiind încărcate cu materii explozive.

Și în Germania s'a aruncat în cursul lunii Mai a. c. astfel de obiecte în toate centrele populate deasupra cărora au sburat aviatorii inamici.

In Italia au fost aruncate astfel de obiecte în cursul lunii Mai: la 15/17 Mai în orașul Civitta Vechia, la 23/24 Mai la Reggio Calabria, iar la 30/31 Mai la Livorno. Victime ale imprudenței și curiozității au căzut un număr de peste 200 copii.

Aceleași obiecte au fost aruncate în cursul lunii Aprilie a. c. asupra teritoriului Elveției și a teritoriului Franței, făcând mai multe victime.

In cursul lunii Mai a. c. aviația inamică, sburând deasupra teritoriului Bulgariei, a aruncat în împrejurimile orașului Skoplije diferite obiecte și jucării încărcate cu explozive. Au fost răniți mai mulți copii.

Astfel de cazuri s'au întâmplat chiar și la noi, așa cum se arată mai jos:

In jud. Lăpușna, pe teritoriul comunei Șapte Sate, tânărul Nichifor Nicu a găsit un toc rezervor de culoare neagră, pe care încercând să-l demonteze, a făcut explozie, rupându-i ambele mâini și rănindu-l grav la cap și piept.

In ziua de 20 Iunie 1943, locuitorul Ignat Ștefan din Buhuși a fost rănit la mâna stângă și față de explozia unui stilou găsit în șanțul șoselei ce duce dela gară în orașul Buhuși. Stiloul era învelit în hârtie galbenă.

Intre gara Dohna și Sorbacova 60 km. N. W. Balta s'a găsit un creion mină încărcat cu exploziv.

La un Regiment de Infanterie, o sentinelă a găsit un stilou, care a făcut explozie în momentul când a fost desfăcut; soldatul a fost rănit.

De cele mai multe ori, victime ale acestor procedee criminale au căzut tinerii, copiii și femeile, care atrași de coloritul diferit al obiectelor și jucăriilor căzute în abundență, le culegeau de pe câmp și de pe străzi, ca apoi să-și găsească sfârșitul în urma exploziilor sau să rămână mutilați pentru toată viața.

Pentru a se evita aceste nenorociri în rândurile populației civile, se dau următoarele recomandațiuni:

— Acolo unde se semnalează astfel de obiecte aruncate din avioanele inamice, să se anunțe de îndată autoritățile A. P., pentru ca acestea, prin echipe special instruite, să procedeze imediat la ridicarea și distrugerea lor.

— Populația civilă cât și ostașii vor fi îndemnați a nu se atinge de aceste obiecte, arătându-se prin exemplele de mai sus nenorocirile și victimele căzute în Germania, Italia, Franța, Elveția, Bulgaria și acum în urmă chiar la noi.

— Obiectele aruncate de aviație sunt ușor de recunoscut prin varietatea culorilor, sclipirea aproape orbitoare și prin formatul lor (țigaretele au vârfurile albastre și roșii).

— In mod obișnuit, aviatorii inamici aruncă aceste obiecte în centrele aglomerate, în apropierea școlilor, bisericilor, spitalelor, azilelor de copii și uneori pe câmp, acolo unde se află muncitori.

Atragem atenția mai ales asupra tuturor acelor care sunt chemați să facă educația și instrucția copiilor și populației civile în măsurile de apărare pasivă (învățători și preoți), ca ei prin conferințe și îndemnuri să arate pericolele pe care le aduce curiozitatea de a aduna obiecte de pe stradă, fără a le cunoaște. In ședințele de apărare pasivă se va rezerva un punct special în acest sens pentru lămurirea populației civile.

De asemenea atragem atenția tuturor instructorilor ostașilor asupra acestor mijloace barbare pe care le întrebuințează aviația inamică, în scopul de a face cât mai multe victime printre oamenii nevinovați. La găsirea unui obiect suspect se va proceda cu mare băgare de seamă. Obiectul nu va fi atins sub niciun motiv; va fi cu atenție păzit până la sosirea șefilor.

S.

Nu vă atingeți de obiectele găsite. Ele sunt instrumente ale dușmanului și lăcomia vă va ucide. Semnalați-le autorităților pentru a le face inofensive.

Grozăviile săvârșite de bolșevici împotriva prizonierilor germani și români

E bine cunoscută de toată lumea lipsa totală de omenie la sovietici, și cu atât mai mult lipsa unui tratament, aprobat de legile superioare ale războiului, față de prizonierii români și germani.

Pe de altă parte, nu există nimeni care să nu se fi cutremurat, citind în presă cazul aviatorilor germani care și-au riscat viața, ater zând ca să salveze pe cei câțiva englezi supraviețuitori ai bătăliei din Canalul Mânecii.

Câți oare dintre noi nu s'au cutremurat la gestul ostașului român din linia întâia, care rupea din pâinea lui și întindea cu inimă de frate prizonierului sovietic? Dar această înaltă ținută presupune evoluție istorică, civilizație, cultură etc.

Mai este cineva care să nu știe că ostașul inamic, de îndată ce a fost dezarmat, nu mai este inamic, ci a rămas numai un om, care după toate legile, scrise și nescrise, trebue tratat ca atare?

Da, mai există. Răspunsul acesta grecesc o prăvălire de stânci, ni-l strigă nesfârșitul șir de documente și declarațiuni ale prizonierilor noștri scăpați dela ruși și ale prizonierilor sovietici la noi.

Marele Stat Major pune înaintea lumii românești o parte din ele, ca să se știe odată mai mult cine ne este dușmanul și cât de înfiorătoare este sălbătecia lui. Iată-le:

Politrucul superior (comandant politic) Novojilov a interzis unui sanitar sovietic să panseze pe un prizonier român. Aceștia sunt simpli nemernici — după expresia lui — cu care nu trebue să ne pierdem vremea, ci trebuesc pur și simplu împușcați.

In regiunea gării Novosiskaja a fost făcut prizonier un observator cu un aparat de radio emisiune și recepție. Dus la P. C. al Diviziei, a fost crunt bătut până a căzut în nesimțire. Primul care l-a scuipat în față și l-a pălmuit, a fost evreul Grantz din secția specială a N. K. V. D.-ului.

Ostașii bolșevici care asistau și pe a căror față se putea citi oroarea ce le-o inspira tratamentul, cel aplica evreul Grantz prizonierului român, au fost amenințați că vor fi pedepsiți ca trădători ai patriei.

Dacă însăși ostașii roșii se îngrozesc de bestialele apucături ale politrucilor, ne putem ușor da seama ce fel de grozăvii se petrec acolo, și în ce măsură ostașii roșii gândesc despre ordinele comandanților lor.

Iată însă un caz în care înalta ținută patriotică și mila creștinească sunt înăbușite prin împușcare: Un prizonier sovietic povestește:

Maiorul Iablonski, comandantul Bat. de marină 305, a împușcat personal lângă Eisk un soldat român rănit, pentru că a refuzat să răspundă la interogatoriu.

Un marinar sovietic care a refuzat să împuște pe prizonierul român, a avut aceeași soartă. Amândoi au fost aruncați într'un șanț.

Credem că cea mai elementară judecată ar fi trebuit să trezească în sufletul călăului bolșevic nimic altceva decât admirație față de soldatul român, gândind că, la aceeași oră poate, undeva pe frontul românesc, vreun prizonier sovietic ar fi putut să se poarte tot atât de patriotic. Și, mai credem că ostașul rus, care a refuzat să împuște pe prizonierul român, a dat o frumoasă lecție de omenie superiorului său însetat de sânge, care-și calcă în picioare, fără nicun pic de remușcare, cele mai elementare legi ale războiului.

Dar asemenea exemple de cruzime și barbarie la sovietici se pot înșira la infinit.

Se citează cazuri de distincții și decorații acordate celor care au știut să lichideze mai meșteșugit cu prizonierii noștri. Ei bine! Dacă în împărăția roșie nu se știe că ostașul numai atunci când poartă arma în mâini este luptător și că îndată ce a fost prins și dezarmat, el rămâne numai un simplu om, sau, după o expresie cu totul uitată la sovietici, aproapele, pe care trebue să-l îngrijești, să-l hrănești ca pe tine însuți.

Dacă în aceeași împărăție a iadului, sentimentele de milă, de umanitarism, de ajutorarea celui căzut, fie le cine ar fi, sunt cu totul necunoscute, sau mai bine zis sunt simple gogoride cu care se adoarme mintea îndobitocită a poporului sovietic, sau se face propagandă peste granițe (cazul răniților îngrijiți în spitalele sovietice, echipați și apoi făcuți scăpați).

Va înțelege de sigur și mintea cea mai grea că popoarele române și germane se bat astăzi cu cea mai drăcească oștire a satanei, că ostașul român și german, sângerează astăzi și moare cu zâmbetul pe buze și cu primăvara în ochi, transfigurat de viziunea unei alte lumi, icoana unei lumi pentru care altădată, de mult, acum două mii de ani, un alt soldat murea pe Cruce din mâinile unor hoarde tot atât de sălbatece ca cele sovietice, lumea păcii, a iubirii, a civilizației.

Va înțelege și ultimul dintre noi că atrocitățile pe care le suportă prizonierii noștri sunt nemai pomenite.

Sublocot. guard Cristian T. Ștefan

Inchinăm de astădată, gândul nostru de recunoștință și mândrie Sublocotenentului guard de geniu Cristian T. Ștefan, care deși pregătirea lui militară nu-i reclama prezența în linia întâia a frontului, a cerut insistent să i se aprobe să plece acolo unde se ofelesc adevăratele valori și unde să-și poată valorifica adevărata lui pregătire militară. Ofițer tânăr, căci deabia absolvise cursurile în anul 1940, stăpânit de avântul și entuziasmul ceasului hotărîtor pirn care trecea România și mai ales că doi frați ai lui ofițeri de rezervă plecaseră cu un tățile pe front, nu a putut rămâne nepăsător, privind din umbră atâtea sforțări pe care le făcea pentru biruință ostașii noștri. Deși necombatant, după cum am spus, necunoscând instrucția frontului, cere prin raport la Marele Stat Major, să fie încadrat ca voluntar la un batalion de pionieri de asalt. I se aprobă și este repartizat la Batalionul 13 Pionieri, unde sosește în ziua de 13 Septemvrie 1942, atribuindu-i-se funcția de comandant de pluton la Compania 2-a. In mai puțin de o săptămână ajunge, datorită priceperii lui, să-și cunoască misiunile ce-i revin și să se pună la punct cu instrucția. Ziua de 21 Septemvrie 1942 este ziua în care Sublocotenentul Cristian Ștefan, primește cununa de „martir al neamului", rănindu-se pentru cauza dreaptă și sfântă a țării sale: Batalionul primește ordin să contraatace inamicul ce pătrunsese în zona Mamelon, în apropierea satului Staroklets'kij de pe Don. După deslănțuirea atacului, căzând toți ofițerii și subofițerii companiei I-a, comandă din proprie inițiativă, dar cade după 200 de metri și moare strigând „Inainte băeți pentru mine". Patria recunoscătoare a decorat pe acest brav erou, cu Ordinul Mihai Viteazul cl. III-a și avansarea la gradul de locotenent post mortem. Bătrânul preot al comunei Malu, județul Vlașca, se poate mândri că a dat țării un asemenea erou.

CONSTANTIN SALCIA

ȚIGANUL ISTEȚ

In regimentul nostru se găseau mai mulți țigani, care de care mai oacheș. Dar unul îi întrecea pe toți: Căldărarul Culică. Inalt, spătos, cu gura mare și dinții albi ca neaua, dar pielea neagră ca ceaunul; pareă era uns cu funingină.

La mâncare nu-l întrecea nimeni și totdeauna avea mare poftă. La treabă însă se cam codea. Majorul observase aceasta și se cam ținea de el, trimițându-l la toate corvezile.

Iată că vine și lui Culică rândul să plece în concediu. Nu mai putea de bucurie! De mai bine de un an și jumătate nu mai fusese acasă să-și vadă ciorobina și puradeii.

Trecură patru săptămâni și Culică se'ntoarse la unitate. Era slab și trist. Amândoi obrajii îi erau plini de zgârieturi, iar nasul julit grozav. Probabil că luase parte la vreo încăierare, lucru obișnuit între țigani: chef, ceartă și-apoi bătaie! Sau se certase cu consoarta. Nu vroia în ruptul capului să spună adevărul.

Majorul Balaban, cum îl vede, îl și ia în primire:

— Ce, te-ai întors, Culică?

— Da! să trăiți!

— Dar ce ai la nas?

— Mi l-am mușcat eu singur, dom majur!!

— Dar cum ai ajuns la el, măi?

— Apoi... m'am suit pe scăunel, dom majur, să trăiți!...

T. S.

VEDEREA

— Să știi că be prea mult! Ș nu-i sănătos... Alcoolul o să-ți slăbească vederea!

— Pe dracu... Eu când beau văd du blu...

BANII

— O, femeile, femeile...

— Nu te mai plânge dom'le. Dacă-a cunoaște-o pe nevastă-mea, ce-ai mai zice? De dimineață și până seara nu face altceva decât să găsească pretexte ca să-mi ceară bani. La masă îmi cere bani. In mașină îmi cere bani. Bani, bani, bani...

— Dar ce face cu atâția bani?

— Nu știu dragă, că eu nu-i dau niciodată!

GHICITORI

Fără suflet s'a născut
Fără suflet a crescut
Fără grai, fără cuvânt
Și totuși este sfânt.

(Icoana)

Sunt cercel cu toartă
Dar om nu mă poartă
Decât mă agață
La case în față.

(Lacătul)

Sus tună
Jos răsună
Sus bat tobele
Jos cad negurile.

(Norii și ploaia)

Ce e înalt cât casa
Rotund ca masa,
Dulce ca mierea
Și amar ca fierea?

(Nucul)

Epistoliile fruntașului Neață

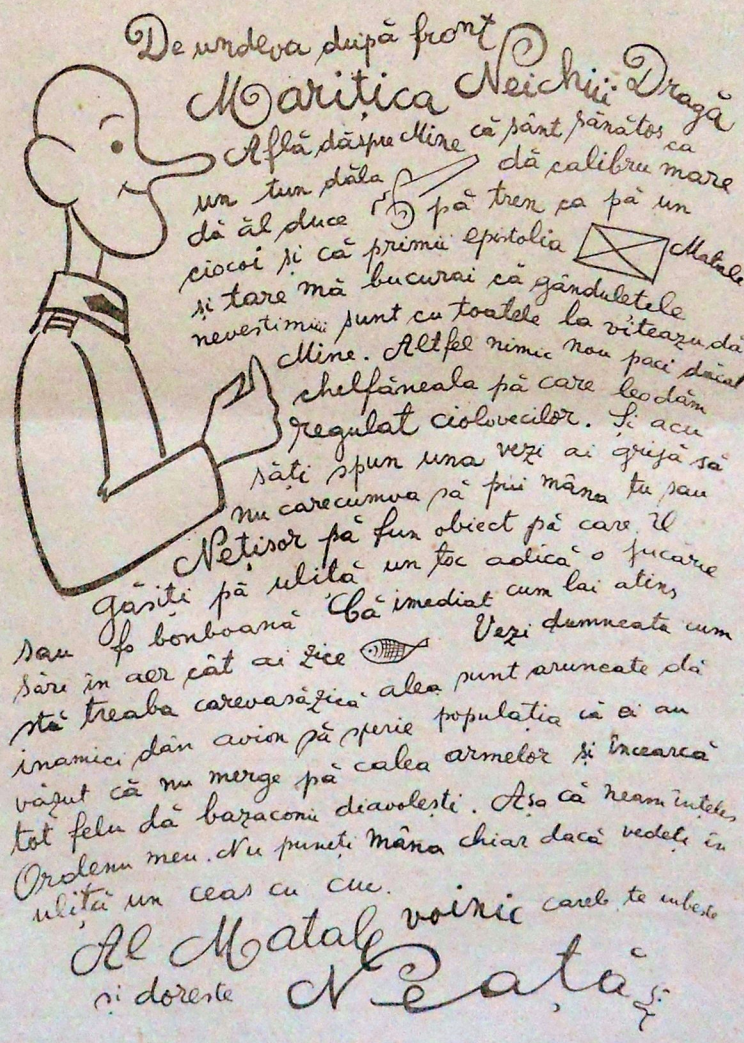

Strigături

Pe sub mână
Că-i română
Că-i fată de moldovan
Cu cosiță de podbean

Cât e țara ungurească
Nu-i ca fata românească
Când ia brâul și se'ncinge
Din obraji îi pică sânge
Trupușoru-i ca paharul
Fața-i albă ca zaharul
Ochii-s negri ca neghina
Gura-i dulce ca smochina.

Nu ți-o fi, badeo, păcat
C'aseară te-am așteptat,
Tot cu foc și cu lumină
Și cu dor dela inimă.

De-aș trăi până la vară
Să mă duc unde-am fost iară.
Lângă grămada cu fân
Cu mâna la mândra'n sân

Tot Românul mie și mare,
Să-și aminteasca fiecare
De Horia, Cloșca și Crișan
Și cum ostași pe dușman
Pân'la Pesta l-au gonit
Și Neamul nu l-au întregit.

Joacă fata cât de bine
Că mâine ți-o zice câine
Și dacă s'o mărita
Nici binețe nu ți-o da.

Neață camuflat

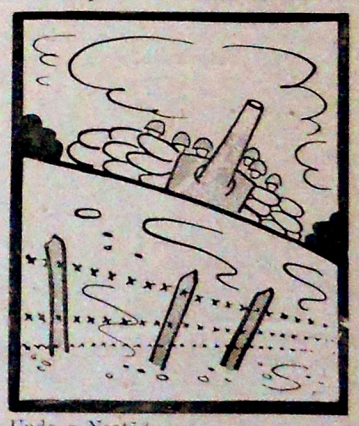

Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Așa ne-a spus și dom căpitan. C'că e pericol!

— Un foc, aruncat dintr'un avion ciolovec. Probab'l că l-au aruncat pentru Ivan al nostru, prizonierul.

— Ia vezi, Ivane, că mi se pare că ț-a trimis Tătucul tău Stalin un foc să-i scrii o epistolie.

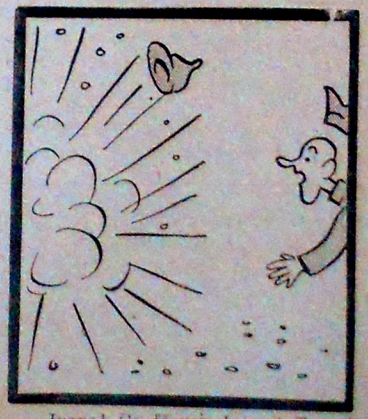

— Ivane! Ce făcuși, Ivane? Tocuri d'astea îți trimete Stalin?

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

ÎN ZIUA de 22 Iunie, cu prilejul împlinirii a doi ani dela intrarea României în războiu, Majestatea Sa Regele Mihai I, care se găsea de câteva zile la Domeniul Regal dela Săvârşin, a luat parte la Tedeumul ce s'a oficiat la biserica Catedrală din Arad.

M.S. REGINA MAMA ELENA a sosit la Bucureşti, venind dela Florenţa.

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ s'a stins din viaţă generalul de corp de armată Gorschi Alexandru, Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul", în vârstă de 68 de ani.

D-L PROFESOR MIHAI ANTONESCU, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a fost decorat de preşedintele republicei slovace cu „Crucea Specială a Ordinului Principele Pribina".

De asemenea a fost decorat de Mareşalul Mannerheim al Finlandei cu ordinul „Crucea Libertăţii Finlandeze".

DIN INIŢIATIVA unui regiment de pionieri de gardă, prin contribuţia ofiţerilor şi subofiţerilor acestei unităţi, la care s'a asociat şi un regiment de apărare antiaeriană, s'a făcut în comuna Otopeni, de lângă Bucureşti, o cantină, unde mănâncă zilnic peste 100 de copii orfani de războiu şi copiii mobilizaţilor săraci.

D-L ION CIOCÂRLIE, prim-efor şi preşedinte al „Eforiei Ostăşeşti pentru militari şi invalzi" a donat acestu aşezământ un spital pe care domnia-sa l-a construit în comuna Săftica, jud. Ilfov, în valoare de 60 milioane lei.

De asemenea a dat o mare sumă pentru „Palatul Invalizilor".

D-l Mareşal Antonescu, pentru această nobilă faptă, i-a trimis o călduroasă scrisoare de mulţumire.

PRINTR'UN DECRET-LEGE s'a hotărît că generalii în activitate pot fi numiţi miniştri plenipotenţiari, trimişi extraordinari şi şefi de misiune, fără ca această numire să ducă la pierderea drepturilor militare.

ZILELE TRECUTE, locuitorul Ignat Ştefan din Buhuşi a fost rănit la mâna stângă şi la faţă de un stâlp pe care-l luase dintr'un şanţ de pe marginea şoselei.

Feriţi-vă de a ridica obiectele lăsate inadins de duşmanii noştri.

MARŢI 29 IUNIE a avut loc la Breaza în cadrul sărbătoremic al unei festivităţi sportive, organizată de „Munca Tineretului Român", şi în prezenţa d-lui general-adjutant E. Pălăngeanu, înmânarea ordinelor „Vulturului german cu spade", acordate de Fuehrer tuturor ofiţerilor şi subofiţerilor care au contribuit la propăşirea acestei instituţii.

AU MAI FOST DECORAŢI cu Ordinul „Mihai Viteazul" următorii ofiţeri superiori şi inferiori: maiorii Negriţescu I. Ioan şi Ionescu N. Gheorghe; căpitanii: Tănăsescu C-tin, Comşa Nicolae, Enescu Const., Panus I. Andrei şi Mitrescu D-tru; locotenentul de rezervă Stoicuţa Ion şi sublocot. de rezervă Afronie M. Ion, Lungu Petre, Popardă Vasile, Gorcea Gheorghe, Cosma Ion şi Popescu A. Eliade.

DIN INIŢIATIVA d-lui ministru I. Petrovici, la care s'a asociat şi d-l general D. Popescu, ministru de interne şi generalul I. Răşcanu, primarul Municipiului, Duminecа trecută s'au desvelit în Grădina Cişmigiu din Capitală, 12 statui ale celor mai merituoşi scriitori români din ultimele decenii, în semn de cinstire pentru aceia care au adus servicii neamului românesc prin operele de cultură ce le-au creiat.

BIROUL SPECTACOLELOR pentru răniţi, din Ministerul Propagande Naţionale, continuă acţiunea de redresare morală a ostaşilor răniţi, organizând spectacole săptămânale.

Astfel, a avut loc acum câteva zile un frumos spectacol la spitalul 302 din Capitală, la care, pe lângă răniţii din spital, a luat parte şi un grup de 200 elevi şi eleve de şcoală, refugiaţi din Transilvania, declamând poezii şi executând arii româneşti.

DE PESTE HOTARE

ZIARELE ITALIENE continuă să se ocupe de România, având ca punct de plecare împlinirea a doi ani dela începerea războiului.

Astfel, ziarul „Messagero", sub titlul „România", după ce aminteşte însemnătatea acestei zile, scrie:

Sentinelă înaintată a civilizaţiei, care îşi trage obârşia dela Roma, România Nouă, ţară puternică, guvernată solid de Mareşalul Antonescu, şi-a adunat toate forţele sale pentru a le arunca în lupta împotriva armatei sovietice.

„Italienii recunosc ca un titlu de onoare nepreţuita contribuţie dată de români cauzei comune şi sunt mândri de a avea alături, în luptă, camarazi de un curaj atât de mare, însufleţiţi de un spirit atât de înalt şi de o dârzenie de fier.

Soldatul român, sobru, tenace, neînfricat în faţa nici unui pericol, credincios până la moarte conducătorului dat, a scris prin vitejia sa pagini ce nu se vor şterge".

D-L ROOSEVELT, preşedintele Statelor Unite, a trimis o scrisoare generalului Sikorski, şeful aşa numitului guvern polonez din Londra, prin care încearcă să potolească cearta născută cu prilejul descoperirii celor 12.000 ofiţeri polonezi ucişi în gropile dela Katyn.

D-L LAVAL şeful guvernului francez a împlinit 60 de ani. Cu acest prilej, d-l von Ribbentrop, ministrul de externe al Reichului, i-a trimis o scrisoare de felicitare.

DUCELE MUSSOLINI a dispus să se ridice un monument naţional fostului Mareşal al aerului, Italo Balbo, unul din cei patru bărbaţi care au dus fascismul la biruinţă, apoi a murit ca un erou în timpul războiului actual.

ÎN BULGARIA au fost arestate mai multe persoane care făceau spionaj. Ei aveau un post de radio-emisiune şi transmisiune, cu ajutorul căruia primeau ordine şi dădeau răspuns.

JUHHAS CHANDRE BOSE, marele naţionalist indian, care se găseşte la Tokio, a vorbit la radio compatrioţilor săi din India, cărora le-a cerut să pună mâna pe arme pentru a scăpa India de sub jugul englez.

DRAPELUL SOVIETIC arborat pentru prima dată în oraşul englez Grantham a fost sfâşiat de elemente ant bolşevice, relatează ziarul „Daily Herald". Ambasada sovietică din Londra a protestat în acest sens. Preşedintele comitetului anglo-sovietic dr. Osiakovski, a cerut intervenţia energică a poliţie contra autorilor şi aspra lor pedepsire.

ZI CU ZI, săptămână după săptămână deshumările dela Katyn sunt continuate. O trupă compusă din 100 civili şi prizonieri ruşi este incontinuu ocupată cu scoaterea de noi cadavre. Membrii Crucii Roşii poloneze ajută la identificare şi pregătesc foştilor ofiţeri polonezi un mormânt onorabil.

Evenimente din războiu

FRONTUL ANTIBOLŞEVIC DIN RĂSĂRIT

Atacurile locale ale sovieticilor din sectorul central al frontului de răsărit au continuat în ultimele zile, inamicul aruncând în luptă forţe noi de infanterie şi blindate.

Presiunea principală sovietică s'a exercitat tot între Orel şi Veliki Luki şi anume în regiunea Velij, dar toate străduinţele inamicului de a străpunge liniile germane au fost sdrobite de focul defensiv al avantposturilor germane.

De asemeni, inamicul mai exercită o presiune şi asupra Orelului, dinspre Nord-Est şi anume în regiunea Mţensk.

In sectorul nordic, atacurile date de sovietici din regiunea situată la Vest de Den. ansk au fost respinse prin contra-atacuri înversunate.

Trupele germane de şoc au continuat operaţiunile în regiunea Holm, cum şi la Nord de lacul Ilmen, înregistrând succese.

In plus, frontul de pe Mius este din nou agitat, trupele germane de şoc făcând mai multe incursiuni în liniile inamice, fapt care a dus la o esenţială îmbunătăţire a poziţiilor proprii.

La capul de pod al Cubanul, activitate de şoc şi de patrule şi vie activitate aeriană. Trupele române au obţinut câteva succese locale. Avioanele germane şi române de luptă şi bombardament în picaj au distrus poziţii inamice de artilerie şi baze de plecare la atac din imediata apropiere a frontului, cum şi concentrări de vase speciale de debarcare la Jeisk şi Ghelengik.

In plus aviaţia germană a continuat bombardarea centrelor industriale sovietice din regiunea situată departe în spatele frontului, printre altele fiind lovită cu efect localitatea Saratov.

In Marea Neagră, submarine germane au scufundat două vase cu o deplasare totală de 2.000 de tone.

O canonieră sovietică a fost scufundată de unităţi navale uşoare în cursul unei scurte lupte de noapte.

In largul portului Novorosisk, aviaţia a distrus cu bombe un vas bolşevic.

PLANUL VIITOARELOR OPERAŢIUNI

Liniştea semnalată în această ultimă săptămână pe frontul de răsărit face să se pună întrebarea dacă germanii sau sovieticii mai dispun de timpul necesar pentru începerea unei campanii de vară, înainte de vechea ploilor de toamnă şi a frigului prevestitor al iernii moscovite.

Drept judecând, timpul nu este prea înaintat. Ne amintim că se împlineşte un an de când a fost deslănţuită a doua mare ofensivă germană de vară pe frontul de răsărit, în spaţiul dintre Kursk şi Harcov. Deşi începută la 1 Iulie, ofensiva a putut totuşi să ajungă până dincolo de inima Caucazului şi la Volga.

Este adevărat, anul trecut a fost nevoie ca ofensiva să înceapă mai târziu fiindcă trebuiau mai întâiu lichidate capetele de pod bolşevice dela Sevastopol şi Kerci, ceea ce a luat un timp destul de lung. In afară de aceasta, neisbuta ofensivă a lui Timoşcenko în sectorul Harkovului (15 Mai 1942) a necesitat de asemenea, în urma luptelor grele pricinuite, o reajustare oarecare a dispozitivului german din acest sector. De fapt, anul trecut operaţiunile au început la 12 Mai prin atacul germano-român asupra peninsulei Kerci deţinută de sovietici.

Se pare însă că atât germanii, cât şi bolşevicii, îi aşteaptă pe englezi acum să treacă la acţiune. Ca totdeauna, însă, aceştia se hotărăsc greu, mai ales când e vorba să se înhame la operaţiuni pe care nu le-au făcut niciodată şi nu le-a făcut nicio armată din lume: debarcarea pe un continent apărat în condiţii militare excelente de cea mai puternică forţă militară din lume.

Este această întreprindere uriaşă pe măsura forţelor armatei engleze?

Se ştie că oriunde ar încerca să debarce englezii, vor întâlni o coastă europeană apărată cum n'a fost niciodată în cursul operaţiilor din acest războiu şi nici în trecut.

A pune piciorul pe pământ undeva nu înseamnă o debarcare reuşită. Formând un cap de pod sau mai multe, armata nu se ţine decât într'un picior, cu celălalt stă în apă sau în aer. O debarcare trebue neapărat să însemne lărgirea capului de pod şi transformarea lui într'un front mare, care absoarbe în adevăr oamenii inamicului, dar şi mai mulţi oameni şi forţe celui care atacă, obligat să urmărească această operaţiune cu toate puterile.

Profitând de întârzierea anglo-americanilor, Axa a fortificat citadela europeană, iar în ce priveşte potenţialul de războiu, va marca cu fiecare zi ce trece un avantaj mai accentuat de partea forţelor germane şi aliate, faţă de cele ale bolşevicilor, care după pierderea tuturor câmpiilor productive, a zonelor industriale şi a unui imens număr de morţi, răniţi şi prizonieri, se prăbuşesc zi de zi, încet dar sigur.

C. 64.060.—M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.